

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/22/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1206218160
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Eren
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1206218160.4

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Ľuboša Sádovského v právnej veci žalobkyne: E.M. A., Z.. XX. XX. XXXX, B. Š. R.. Č.. XX, B., zastúpená: ŠK. A., Z.. XX. XX. XXXX, B. L. R.. Č.. XX, B., proti žalovanému: Bratislavská vodárenská spoločnosť, a. s., IČO: 35 850 370, Prešovská ul. č. 48, Bratislava, zastúpený: ius aegis s. r. o., IČO: 36 857 203, Ferienčíkova ul. č. 7, Bratislava, o zaplatenie istiny 72. 800 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 04. júla 2018, č. k. 14C/236/2009 - 615, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 39. 236, 02 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od 07. 04. 2018 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, konanie o návrhu žalobkyne v časti istiny za uplatnené obdobie od 01. 11. 2008 do 31. 10. 2009 spolu s uplatneným úrokom z omeškania z dlžnej sumy zastavil, vo zvyšku žalobu zamietol a žalobkyni proti žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 64 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 100 ods. 1, 2, § 106 ods. 1, § 123, § 128 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 61 ods. 1, 2 zák. č. 543/2002 Z. z., § 32 ods. 6 zák. č. 364/2004 Z. z., § 4 ods. 1, 2 nariadenia vlády SR č. 438/2005 Z. z., článkom 20 ods. 1, 3 Ústavy SR a vecne tým, že mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobkyňa je vlastníkom nehnuteľnosti X.. Č.. XXX/X I. X. T. Z. H. V. XXXX F.X, Z. Q. V. A. Ú.. Č., I. na E. Č.. XXX vedenom vtedajšou Správou katastra pre Hlavné mesto SR Bratislavu, pracovisko Bratislava V s tým, že na základe rozhodnutí Odboru výstavby Okresného národného výboru Bratislava - vidiek zo dňa 26.VIII.1966 ZN. Výst. 6723/1966, ktorým bolo vydané územné rozhodnutie pre umiestnenie verejnej studne v kat. Ú.. H. Č. a Hospodárskej zmluvy č.19337/154-1972, previedol Okresný národný výbor Bratislava - vidiek na Západoslovenské vodárne a kanalizácie Bratislava správu národného majetku v A.. Ú.. Č. podľa geometrického plánu Č.. XXX - XXXX - XXÚ. (Q. Č.. XXX - XXXX - XX/XX, pozn. odvolacieho súdu) z X.. Č.. XXXX zapísanej vo vložke číslo 330-výmeru 99 a 90 m2, a tieto rozhodnutia sa stali podkladom pre vybudovanie verejnej studne na pozemku žalobkyne. Uvedol, že z rozhodnutia a Verejnej vyhlášky č. W/820/2002-GGL zo dňa 09. 07. 2002 nesporne vyplýva, že parcela 703/3 vo vlastníctve navrhovateľky (žalobkyne, pozn. odvolacieho súdu) spadá do pásma hygienickej ochrany I. stupňa s tým, že obvod pásma I. stupňa musí byť oplotený, označený výstražnými tabuľami, aby bol zamedzený prístup nepovolaným osobám a zvieratám, pričom žalovaný v konaní nepoprel, že na časti pozemku žalobkyne má umiestnené vodné stavby a súhlasil aj s náhradou za užívanie pozemku, a to iba s časťou náhrady za užívanie pozemku v rozsahu 47 m2, t. j. tej časti pozemku, ktorá je zastavaná jeho vodnými stavbami. Nestotožnil sa s obranou žalovaného, že náhrada sa má týkať len 47 m2 predmetného pozemku, nakoľko aj z fotografickej dokumentácie nachádzajúcej sa na strane 12

znaleckého posudku Ing. Pavlíka vyplýva, že na pozemku žalobkyne je postavená murovaná budova verejnej studne a trafostanica, ktorá je oplotená a keďže ide o pásmo ochrany prvého stupňa je absolútne vylúčené, že by žalobkyňa mohla užívať nezastavanú časť oploteného pozemku, pretože do tohto areálu majú vstup povolený len povolané osoby a žalobkyňa síce ako vlastníčka v tomto prípade tieto práva neprináležia, nemôže respektíve nemohla ako vlastníka pozemku vykonávať svoje vlastnícke práva bez obmedzenia a táto skutočnosť vyplýva aj z povolenia vstupu do areálu BVS a.s. pre žalobkyňu a mal za preukázané, že zo strany žalovaného došlo za žalované obdobie k obmedzeniu vlastníckeho práva žalobkyne. Uviedol, že pri určení výšky náhrady vychádzal zo znaleckého posudku Ing. Pavlíka, avšak zároveň vzal do úvahy i námietku premlčania, kde dospel k záveru, že uplatnený žalovaný nárok za rok 2007, 2008 až 22. 03. 2009 je premlčaný, čiže v časti nároku, ktorý bol i premlčaný a v ktorom žalobkyňa vzala žalobu späť i s príslušenstvom, konanie zastavil a vo zvyšku žalobu zamietol. Poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa v konaní niekoľko raz menila a upravovala petit, naposledy svojim podaním zo dňa 06. 04. 2018, čiže žalovaný sa dostal do omeškania až nasledujúcim dňom, keďže predtým sa žalobkyňa domáhala zaplatenia nájomného spolu s úrokom z omeškania a posledným podaním zaplatenia náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva s úrokom z omeškania zo žalovanej sumy, ako aj trov konania s poukazom na rovnaký doteraz tvrdený skutkový stav žalobkyňou. Uviedol, že nakoľko na predmetnú žalobu nie je možné aplikovať právnu normu (zákon o vodách, zákon o verejných vodovodoch, zákon o ochrane prírody), bolo treba vec posúdiť podľa ustanovení zákona, ktoré sú tejto norme najbližšie, tak ako to uvádza § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie. Výrok, ktorým rozhodol o náhrade trov konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 C. s. p. a vecne čiastočným úspechom žalobkyne vo veci, z dôvodu ktorého jej priznal proti neúspešnému žalovanému náhradu trov konania vo výške 64 %.

2.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.), z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie (§ 365 ods. 1 písm. d/ C. s. p.), súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ C. s. p.), ako i z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), a napokon z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p.) a navrhol v súlade s ust. § 390 C. s. p. napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu žalobkyne zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania v celom rozsahu. Vytkol súdu prvej inštancie, že rozsudok a aj postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu má také procesné vady, v dôsledku ktorých je rozsudok nepreskúmateľný a bola mu odňatá možnosť pred súdom konať, čím prvoinštančný súd porušil jeho ústavné právo na spravodlivý súdny proces. Uviedol, že závažnými procesnými pochybeniami súdu prvej inštancie je nedostatočné odôvodnenie rozsudku vo veci samej, nedostatočný, resp. žiadny výklad príslušných zákonných ustanovení, keď prvostupňový súd neuviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku žiadne zákonné ustanovenie, na základe ktorého dospel k rozhodnutiu vo veci a ktoré považoval za rozhodujúce v súvislosti s predmetom konania a už vôbec nepodal výklad príslušných zákonných ustanovení, keď v odôvodnení úplne absentuje odkaz na príslušné zákonné ustanovenia, z ktorých súd prvého stupňa vychádzal pri procese právneho posúdenia veci, keď v rozsudku vôbec neuviedol, ako vec právne posúdil, a teda z akého titulu a na základe akých zákonných ustanovení žalobe vyhovel. Vytkol prvoinštančnému súdu nepresvedčivosť napadnutého rozsudku a okolnosť, že sa nevysporiadal s jeho procesnou obranou a argumentáciou v konaní, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Poukázal na skutočnosť, že napriek tomu, že predložil v konaní rozhodnutia, v zmysle ktorých mal súd prvej inštancie žalobu zamietnuť, s jeho argumentáciou sa nevysporiadal a rozhodnutiami sa bližšie nezaoberal a bez ďalšieho rozhodol napadnutým rozsudkom vo veci samej. Namietol, že súd prvej inštancie v súvislosti s uplatneným nárokom žalobkyne v odôvodnení rozsudku nezohľadnil skutočnosť, že predmetný pozemok, t. j. pozemok X. Č.. XXXX, A. Ú.. Č. sa nachádza v pásme hygienickej ochrany I. pásma, pričom povolenie na vybudovanie stavby na pozemku bolo vydané ONV Bratislava vidiek ešte v roku 1966, teda dávno pred tým, než nadobudla vlastnícke právo k X. Č.. XXXX žalobkyňa, ako aj pred tým, ako ho nadobudol jej F. Š. A. s tým, že vodné stavby boli vybudované zo strany štátu (Krajské vodohospodárske, rozvojové a investičné stredisko v Bratislave)

podľa zákona o vodách platného v roku 1966 vo verejnom záujme, musia byť oplotené a žalobkyňa nadobudla vlastnícke právo k pozemku s vedomím, že sú na ňom predmetné vodné stavby postavené, a teda, že svoje vlastnícke právo bude môcť vykonávať len obmedzene, pričom táto vedomosť žalobkyne bola preukázaná a jednoznačne konštatovaná v rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 24. 04. 2012, sp. zn. 14C/295/2010 vo veci žaloby o odstránenie neoprávnenej stavby, podanej žalobkyňou, ktorú súd zamietol. Za irelevantný považoval žalovaný dôvod, pre ktorý súd vychádzal z hodnoty nájmu (terminologicky správne nájomného) za celý pozemok (3 525 m²), a nie len za jeho časť, nakoľko reálne užíva len časť pozemku o výmere 47 m², pričom skutočnosť, že pozemok sa nachádza v pásme hygienickej ochrany I. stupňa, nemožno pripísať na ľarchu jemu, napriek tomu však súd uvedené nebral pri rozhodovaní do úvahy, keďže pri určení sumy 39. 236, 02 eur vychádzal zo znaleckého posudku Ing. Jána Pavlíka č. 2/2013, avšak za „nájmu“ pre celý pozemok o výmere 3 525 m² a bez zohľadnenia existencie vodnej stavby, pásma hygienickej ochrany a elektrického vedenia. Poukázal na skutočnosť, že z konania žalobkyne je zrejmé, že využíva predmetnú situáciu a jeho postavenie, v ktorého činnosti vidí výlučne zárobkovú a komerčnú aktivitu, neberúc ohľad na verejný záujem, ako ani fakt, že nenesie zodpovednosť za nedokonalosť legislatívy (či už legislatívy platnej a účinnej v čase vydania povolenia na vybudovanie predmetnej vodnej stavby - 1966, ako ani následnej, ktorá síce upravuje možnosť žalobkyne domáhať sa náhrady za obmedzenie užívania pozemku podľa špeciálnej právnej normy, avšak za dodržania špeciálnych podmienok a preukázania rozhodujúcich skutočností) a namietol, že nie je pravdou, že v súčasnosti neexistuje zákonná právna úprava, resp. špeciálny zákon, ktorý stanovuje podmienky na priznanie náhrady za obmedzenie užívania pozemku v prípade umiestnení vodnej stavby (§ 36 ods. 6 zák. č. 364/2004 Z. z. o vodách a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov). Žalovaný v dôvodoch svojho odvolania ďalej poukázal na to, že žalobkyňa sporný pozemok ani neobhospodaruje, ani neobhospodarovala, čo bolo už konštatované v rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 18. 07. 2011, sp. zn. 50C/168/2009, a namietol, že žalobkyňa v konaní nepreukázala predpoklady ujmy podľa § 128 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ani jej výšku, ktorú údajne utrpela tým, že pozemok užíva a nepreukázala ani svoj nárok titulom náhrady škody podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. V súvislosti so skutočnosťou, že rozsudok súdu prvej inštancie je svojvoľný a v ďalšom konaní nepreskúmateľný (nakoľko sa neopiera o žiadne konkrétne ustanovenia právneho poriadku, ustálenú súdnu prax a neobsahuje ani len úvahu súdu, čím sa spravoval pri posúdení tejto sporovej veci) poukázal na to, že súdu prvej inštancie už bola vec vrátená na ďalšie konanie uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Co/434/2015-458 zo dňa 14. 12. 2015, v ktorom odvolací súd konštatoval, že odôvodnenie musí obsahovať odôvodnenie skutkové aj právne a že v odôvodnení vtedy napadnutého rozsudku úplne absentovalo právne posúdenie jeho argumentácie v priebehu celého konania pred súdom. Poukázal na skutočnosť, že mal vždy záujem vzťahy so žalobkyňou usporiadať, pričom až do roku 2006 užíval pozemok v dobrej viere, že vlastní celú parcelu Č.. XXXX (X. XXX/X), pričom každý návrh žalobkyne niekoľkonásobne prevyšoval samotnú hodnotu pozemku, keď návrh na mimosúdne vyrovnanie doručený jeho právnenému zástupcovi e-mailom dňa 26. 02. 2017 predstavoval sumu vo výške 535. 226 eur s tým, že dňa 31. 05. 2017 jej doručil ponuku na odkúpenie pozemku, ktorého cena vychádzala zo znaleckého posudku znalca Ing. Miloša Encingera č. 154/2010 na stanovenie všeobecnej hodnoty pozemku s obmedzeniami za cenu 38, 33 eur/m², avšak žalobkyňa niekoľkokrát na pojednávaniach dokonca uviedla, že ňou predložené ponuky na mimosúdne vysporiadanie nepredstavujú ponuky na odkúpenie pozemku, čím potvrdila, že sa od neho snaží získať len za dočasné užívanie pozemku sumu niekoľkonásobne prevyšujúcu hodnotu samotného pozemku, pričom ani jej úhrada by nevyriešila súčasný protiprávny stav, v čom vidí zámer žalobkyne obohacovať sa a sústavne ťažiť zo situácie, ktorá nastala v období existencie jeho právneho predchodcu. Namietol aj správnosť výroku, ktorým súd prvej inštancie priznal žalobkyňi náhradu trov konania vo výške 64 %, napriek tomu, že je úspech v konaní predstavoval 28 %.

3.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že žiada napadnutý rozsudok potvrdiť z dôvodu jeho vecnej správnosti s tým, že si veľmi rada nechá od žalovaného poradiť, aké iné konanie mala ešte iniciovať, keďže už počas tohto konania, ako aj konania 50C/168/2009-462 sa preukázalo, že žalovaný nemá záujem pozemok ani odkúpiť a ani si ho prenajať, resp. nie za takú cenu aká je bežná v danej lokalite, keď načo by investoval do pozemku, ktorý aj tak užíva už desiatky rokov, ťaží na ňom vodu, ktorú predáva a zarába milióny eur, schováva sa za všeobecný záujem zásobovania obyvateľstva vodou. Uviedla, že jej právo domáhať sa ochrany svojich vlastníckych práv na súde, ktoré jej zaručuje Ústava SR, Občiansky zákonník a iné právne predpisy, nazýva žalovaný „šikanóznym

výkonom práva" z jej strany, pričom má pocit, že takýmito slovnými útokmi jednak proti nej a jednak proti postupu a rozhodnutiu súdu sa snaží žalovaný ovplyvniť priebeh konania a tlačíť na súd, aby rozhodol v jeho prospech. Nesúhlasila s tvrdením žalovaného ohľadne procesného pochybenia súdu prvej inštancie, nakoľko sa dostatočne zaoberal každou argumentáciou žalovaného a to hlavne na pojednávaniach, keďže napadnutý rozsudok obsahuje rozsiahle odôvodnenie, ktoré zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom sporu. K námietkam žalovaného uviedla, že prvostupňový súd (od 01. 07. 2016 ide o súd prvej inštancie, pozn. odvolacieho súdu) správne posúdil, že jej patrí náhrada za celý pozemok o výmere 3525 m², nakoľko celý pozemok je zahrnutý do 1. ochranného pásma zdroja pitnej vody (Rozhodnutie Krajského úradu v Ba, odbor životného prostredia č. W/820/2002-GGI zo dňa 09. 07. 2002), a to vinou predchodcu žalovaného, ktorý umiestnil vodné stavby na inej parcele, ako mu bolo určené vtedy príslušnými úradmi a nevykonal ani majetko-právne usporiadanie postihnutých pozemkov (viď rozhodnutia odboru vodného hospodárstva č. Voda/1398/1966 zo dňa 21. 04. 1966 a Odboru výstavby Okresného národného výboru Bratislava-vidiek zo dňa 26. VIII. 1966 ZN. Výst 6723/1966), pričom táto skutočnosť jej bráni realizovať svoje vlastnícke práva, ktoré sú chránené tak ustanoveniami Občianskeho zákonníka ako aj Ústavou SR a nie je podstatné, či v čase nadobudnutia pozemku o obmedzení užívania tohto pozemku vedela alebo nie, podstatná je skutočnosť, že ani jeden subjekt, ktorý predmetný pozemok využíval na ťažbu vody sa so žiadnym z predchádzajúcich majiteľov nemal ani len snahu majetkovo-právne vysporiadať, napriek tomu, že mu to bolo nariadené už vo vyššie spomínanom rozhodnutí. Namietla, že napriek tomu, že v priebehu konania bolo ustálené, že zákon o vodách nie je možné na predmetný spor aplikovať, sa žalovaný jeho ustanoveniami v odvolaní zaoberá a k tvrdeniu, že nepreukázala svoj nárok titulom náhrady škody (§ 420 a nasl. Občianskeho zákonníka) uviedla, že takýto nárok si ani neuplatňovala. K tvrdeniu žalovaného, že nepreukázala predpoklady ujmy podľa § 128 ods. 1, resp. ods. 2 Občianskeho zákonníka uviedla, že ide o účelovú obranu s tým, že od roku 2006, kedy si začala voči žalovanému uplatňovať svoje vlastnícke právo na pozemok, ako aj práva z toho vyplývajúce, už ubehlo 12 rokov a žalovaný stále tento pozemok užíva bez toho, aby sa s ňou majetkovo-právne vysporiadal, schováva sa za verejný záujem. K tvrdeniu žalovaného, že reagoval na každú jej ponuku uviedla, že z uvedeného vyplýva, že bola tou, ktorá vždy iniciovala komunikáciu ohľadne usporiadania vzťahov medzi ňou a žalovaným, avšak žalovaný tvrdí, že žiadnu ponuku nemohol akceptovať s tým, že jej posledná ponuka zo dňa 02. 08. 2017, v ktorej požaduje sumu 405. 000 eur je serióznou vzhľadom na skutočnosť, že v predmetnej lokalite je v súčasnosti zahájená výstavba rodinných domov, pričom za túto sumu bola ochotná previesť predmetný pozemok do vlastníctva žalovaného a ukončiť všetky súdne spory s tým, že s ponukou žalovaného na odkúpenie pozemku za cenu 135. 113, 25 eur súhlasí nemôže, keď podľa znaleckého posudku Ing. Encingera je cena pozemku stanovená na (zaokrúhlene) 270. 000 eur a cena náhrady za užívanie pozemku je stanovená na (zaokrúhlene) 135. 000 eur.

4.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne k jeho odvolaniu uviedol, že zotrváva na tom, že odôvodnenie rozsudku je zmätočné, nepresvedčivé a nepreskúmateľné do takej miery, že týmto nesprávnym procesným postupom súdu došlo k porušeniu jeho ústavného práva na spravodlivý súdny proces a aj tým, že mu týmto postupom odňal možnosť konať pred súdom. Uviedol, že v odvolaní dostatočne jasne zdôvodnil, prečo považuje za nesprávne rozhodnutie, ktorým súd priznal žalobkyni nárok na zaplatenie vychádzajúci z celkovej výmery dotknutého pozemku, z ktorého reálne využíva iba zanedbateľnú časť (47 m² z celkovej výmery 3 525 m²), keď poukázal na to, že v čase vydania stavebného povolenia a realizácie stavby žalobkyňa nebola vlastníčkou predmetného pozemku, ale nadobudla tento pozemok už zaťažený situovaním vodnej stavby, trafostanicou a určením pásma hygienickej ochrany 1. stupňa, že využíva iba nepatrnú časť pozemku a že existenciu pásma hygienickej ochrany nemožno pripísať jemu na ťarchu a opätovne poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa mala a musela vedieť, aký pozemok nadobúda, keďže tento pozemok bol v súlade s Rozhodnutím Krajského úradu v Bratislave, odbor životného prostredia č. W/820/2002-GGI zo dňa 09. 07. 2002 oplotený, bola na ňom umiestnená oplotená stavba studne, ako aj trafostanica, navyše tento nadobudla od svojho manžela. K tvrdeniu žalobkyne, že ani jeden subjekt, ktorý predmetný pozemok užíval na ťažbu vody, sa so žiadnym predchádzajúcim majiteľom nemal ani len snahu majetkovoprávne vysporiadať, uviedol, že pozemok užíval až do r. 2006 v dobrej viere, že je jeho vlastníkom, a preto ak on aj jeho právny predchodca užíval pozemok v domnienke, že tento aj vlastní, je absencia snahy o majetkovo právne vysporiadanie s vtedajším skutočným vlastníkom pochopiteľná, a preto súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko vychádzal zo znaleckého

dokazovania určujúceho „nájom“ za celý pozemok o výmere 3 525 m², nezohľadnil pri určení výšky „nájomu“ situovanie vodnej stavby ani určenie pásma hygienickej ochrany a umiestnenie trafostanice na dotknutom pozemku, ako ani to, že užíva len časť pozemku o výmere 47 m², a to vo verejnom záujme, pričom až do roku 2006 ho užíval v dobrej viere, že je aj jeho vlastníkom. K tvrdeniu žalobkyne, že si od roku 2006 začala voči nemu uplatňovať svoje vlastnícke práva na pozemok, a z toho vyplývajúce práva, pričom počas toho stále užíva dotknutý pozemok bez toho, aby sa so žalobkyňou vysporiadal žalovaný opakovane uviedol, že odo dňa vydania uznesenia Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 32C/356/2006-100 (číslo konania, pozn. odvolacieho súdu) zo dňa 22. 04. 2008 žalovaná neiniciovala žiadne konanie, ktorého výsledkom by mohlo byť usporiadanie vzťahov k dotknutému pozemku, pričom namiesto toho, si šikanóznym spôsobom uplatňovala domnelé opakujúce sa sekundárne nároky za stále sa meniacej právnej argumentácie, resp. navrhovala mu odpredaj predmetného pozemku za cenu, ktorá bola zakaždým neprimerane vysoká a nezohľadňovala obmedzenia pozemku existujúce už v čase, keď tento sama nadobudla s tým, že každý jeden návrh žalobkyne bol preňho neakceptovateľný, a to z dôvodu neprimerane vysokej žalobkyňou navrhovanej kúpnej ceny za predmetný pozemok.

5.

Žalobkyňa, ktorej bolo uvedené vyjadrenie žalovaného doručené dňa 23. 12. 2019, sa k nemu nevyjadrila.

6.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 380 C. s. p. a § 389 ods. 1 písm. c) C. s. p. (zákon č. 160/2015 Z. Z. v znení účinnom od 01. 07. 2016, Civilný sporový poriadok), túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1 C. s. p., nakoľko dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, keďže rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň je opätovne nepreskúmateľný.

7.

Podľa § 470 ods. 1 C. s. p. (zákon č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok, účinný od 01. 07. 2016), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8.

Podľa § 470 ods. 2 C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

9.

V posudzovanej spore ide o v poradí druhý prvoinštančný rozsudok, keď rozsudok zo dňa 25. februára 2015, č. k. 14C/236/2009 - 415 zrušil Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 14. decembra 2015, č. k. 10Co/434/2015 - 458 z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti.

10.

V posudzovanej veci nie je medzi stranami sporné, že na pozemku vo vlastníctve žalobkyne o výmere 3525 m² je vystavaná veľkokapacitná studňa - vodný zdroj s čerpadlami, ako aj stožiarová trafostanica pre účely studne a hydroforová stanica a plot z troch strán - drôtené pletivo na betónových stĺpikoch o výmere 47 m², patriaca žalovanému, ktorá ju podstatným spôsobom obmedzuje v užívaní jej vlastníckeho práva, pričom k vyvlastneniu nedošlo a medzi stranami sporu ani nebolo sporné, že nie sú splnené zákonné podmienky na priznanie nároku žalobkyne podľa § 32 ods. 6 zák. č. 364/2004 Z. z. o vodách a nar. vlády SR č. 438/2005 Z. z., v zmysle ktorého sa žalobkyňa nemôže domáhať náhrady za obmedzenie užívania nehnuteľnosti, nakoľko nie je splnená podmienka bežného obhospodarovania predmetnej v zmysle ustanovení zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách, z dôvodu ktorého si nárok v priebehu

konania uplatnila ako majetkovú náhradu titulom obmedzenia jej vlastníckeho práva s poukazom na ust. § 128 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

11.

V prejednávanej veci nie je ani sporným, že nakoľko je pozemok zaradený do ochranného pásma I. stupňa, nemôže žalobkyňa vo vzťahu k predmetnej nehnuteľnosti vykonávať svoje vlastnícke právo v plnom rozsahu, keďže ochranné pásmo je istý pás regulácie územia, kde vo verejnom záujme je obmedzené plné využívanie nehnuteľnosti, predovšetkým pozemkov. Ochranné pásma sú verejnoprávny inštitút, ktorý slúži na ochranu osobitných verejných záujmov, pričom vznikajú na základe zákona, zákonom alebo rozhodnutím správneho orgánu a majú charakter obmedzenia vlastníckeho práva, preto musia spĺňať všetky tri ústavné podmienky, a to zásadu proporcionality, zásadu povinnosti náhrady za obmedzenie a zákonný základ.

12.

Nosným dôvodom (ratio decidendi) uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 14. decembra 2015, č. k. 10Co/434/2015 - 458, ktorým v poradí prvý prvoinštančný rozsudok zrušil bola o. i. vada konania, ktorej sa súdu prvej inštancie dopustil tým, že jeho rozhodnutie bolo absolútne nepreskúmateľné, nakoľko nielenže nerozhodol o opakovaných návrhoch žalobkyne na zmenu petitu, ani o jej opakovaných čiastočných späťvzatiach žaloby, ale najmä neuviedol jedinú hmotnoprávne zákonné ustanovenie, podľa ktorého daný spor vôbec právne posúdil, napriek uvedenému však ani z napadnutého, v poradí druhého rozhodnutia nie je možné zistiť, na základe ktorého hmotnoprávneho ustanovenia vlastne žalobkyni nárok priznal a už vôbec nie je možné z neho zistiť, v akej časti považoval uplatnený nárok premlčaný a podľa ktorého zákonného ustanovenia a v akej časti vlastne nárok žalobkyne zamietol.

13.

Súd prvej inštancie síce v napadnutom rozsudku odcitoval niekoľko ustanovení rôznych zákonov, avšak z odôvodnenia napadnutého rozsudku opätovne nie je možné zistiť, podľa ktorého zákonného ustanovenia vlastne nárok žalobkyne právne posúdil, nakoľko vznesenú námietku premlčania žalovaným zrejme posudzoval podľa ust. § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka (keďže dané zákonné ustanovenie v rozsudku cituje), ktorý upravuje premlčanie práva na náhradu škody, a preto pokiaľ posúdil nárok žalobkyne titulom náhrady škody, bolo jeho povinnosťou vo svojom rozhodnutí právne posúdiť všetky predpoklady, ktoré založili vznik všeobecnej zodpovednosti žalovaného za škodu, ktorá mala žalobkyni vzniknúť (porušenie právnej povinnosti /existencia protiprávneho úkonu/, vznik škody, príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti so zavinením vo forme úmyslu alebo nedbanlivosti), avšak prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zároveň uviedol, že zo strany žalovaného došlo za žalované obdobie k obmedzeniu vlastníckeho práva žalobkyne, a preto nie je zrejme, či istina, ktorú jej napadnutým rozsudkom priznal, vyplýva z nároku na náhradu škody alebo majetkovú náhradu titulom obmedzenia jej vlastníckeho práva podľa § 128 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý v odôvodnení uviedol tiež.

14.

Nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku však spočíva aj v tom, že z jeho odôvodnenia vôbec nie je možné zistiť, v akej časti považoval uplatnený nárok premlčaný a v akej časti vlastne nárok žalobkyne zamietol, keďže ako vyplýva z podania žalobkyne zo dňa 06. 04. 2018, posledným návrhom si uplatnila nárok za obdobie od 15. 04. 2006 do 31. 10. 2008 a od 01. 11. 2009 do 31. 12. 2011, a nakoľko súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí uviedol, že pri určení výšky náhrady vychádzal zo znaleckého posudku vypracovaného súdnym znalcom Ing. Jánom Pavlíkom, ktorý cenu nájmu pozemku vyčíslil v roku 2006 na sumu 9. 945, 91 eur, v roku 2007 v sume 16. 267, 88 eur, v roku 2008 v sume 14. 928, 38 eur, v roku 2009 v sume 11. 068, 50 eur, v roku 2010 v sume 10. 039, 20 eur a v roku 2011 v sume 10. 518, 60 eur, t. j. od 01. 01. 2006 do 31. 12. 2011 súdny znalec vyčíslil sumu vo výške 72. 768, 47 eur (žalobkyňa si uplatnila sumu 61. 056, 65 eur, avšak za obdobie od 15. 04. 2006 do 31. 10. 2008 a za obdobie od 01. 11. 2009 do 31. 12. 2011), bol súd prvej inštancie povinný v napadnutom rozsudku uviesť výšku alikvótnej časti, akú priznal žalobkyni napr. za rok 2006, nakoľko si nárok uplatnila až od 15. 04. 2006 a nie za celý rok 2006, rovnako aj za rok 2008 a 2009, keďže pokiaľ žalobkyňa zobrala svoju žalobu späť v časti o zaplatenie 11. 743, 35 eur s príslušenstvom a predmetom konania

sa stal nárok na zaplatenie istiny 61. 056, 65 eur s príslušenstvom (zmenu petitu pripustil uznesením súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 18. 04. 2018, vid' č. I. 568 spisu) a vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku, podľa ktorého je nárok žalobkyne premlčaný za rok 2007 (podľa znaleckého posudku Ing. Jána Pavlíka vo výške 16. 267, 88 eur), za rok 2008 (teda v sume 14. 928, 38 eur) až 22. 03. 2009 (aliquótnu časť za obdobie do 22. 03. 2009 súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nevyčíslil), tak je nutné uviesť, že iba súčet rokov 2007 a 2008 (bez aliquótnej časti za rok 2009, t. j. do 22. 03. 2009) predstavuje sumu 31. 196, 26 eur, ktorá by mala byť zrejme podľa názoru súdu prvej inštancie premlčaná, pričom so súčtom späťvzatej časti v sume 11. 743, 35 eur, tak premlčaná a späťvzatá časť je vo výške 42. 939, 61 eur, a preto pokiaľ je napadnutým rozsudkom žalobkyňi priznaná istina 39. 236, 02 eur, ktorá v súčte s premlčanou a späťvzatou časťou nároku (31. 196, 26 eur + 11. 743, 35 eur) predstavuje sumu 42. 939, 61 eur, tak nárok uplatnený žalobou by mal predstavovať sumu 82. 175, 63 eur (s príslušenstvom), ktorá však nikdy predmetom tohto sporu nebola.

15.

Nepreskúmateľný je rozsudok súdu prvej inštancie aj v časti priznaného príslušenstva k istine, nakoľko z odôvodnenia napadnutého rozsudku vôbec nevyplýva, na základe akej právnej skutočnosti priznal žalobkyňi úrok z omeškania od 07. 04. 2018, pričom odôvodnenie omeškania žalovaného od 07. 4. 2018, jeho vznik od uvedeného dátumu ako i dôvod, prečo sa s plnením svojho peňažného dlhu do omeškania dostal, aj v poradí druhom rozsudku absentuje úplne, keď rovnako aj záver súdu prvej inštancie o úspechu žalobkyňi v konaní, ktorej priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 64 % preskúmať v odvolacom konaní možné nie je, nakoľko aj v tomto prípade (ako aj vo veci samej) sa právna úvaha, ktorá súd prvej inštancie priviedla k tomuto záveru nenachádza.

16.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutí je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezodôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu, tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia predovšetkým je preukázať správnosť rozhodnutia a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí súdu, t. j. musí byť preskúmateľné.

17.

Z uvedeného preto vyplýva, že odvolací súd nemohol dospieť k inému záveru, ako dospel vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, ktorým zrušil v poradí prvý prvoinštančný rozsudok, t. j., že ani tento odvolaciemu prieskumu podrobiť nie je možné, resp. je vylúčené, nakoľko opätovne nevychádza z racionálnej argumentácie, ktorá možnosť podrobiť nepreskúmateľné, zmätočné, logicky a právne neodôvodnené rozhodnutie odvolaciemu prieskumu absolútne vylučuje, a preto napadnutý rozsudok zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b) C. s. p. a zároveň z dôvodov, že konanie bolo postihnuté inými vadami, ktoré mali na následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 380 ods. 2 C. s. p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 391 ods. 1 C. s. p., v ktorom bude povinnosťou súdu právne relevantným a logickým spôsobom vyhodnotiť všetky dôkazy, právne posúdiť nárok uplatnený žalobou, právne sa vysporiadať s námietkami oboch strán sporu, a najmä vypracovať rozhodnutie vo veci zákonom predpísaným spôsobom, t. j. tak, aby bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie konečne preskúmateľné.

18.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 C. s. p.).

19.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p.) v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).